

ÂSÜDE BAHAR ÜLKESİ..

Yörük-Ata, hiç kimsenin, hatta kendisinin bile tahmin etmediği bir çağda alelacele göçtü gitti. Anadolu'da "uyarına gelirse" bir ceviz ağacının dibinde yatmayı hayal eden şaire inat şimdi o, Domaniç yaylasında, asırlardanberi dallarından huzur ve sükun çağılayan pek ulu bir meşe ağacının serin gölgesinde, vatan toprağına kavuşmuş olmanın keyfini sürüyor.

Her zaman keyifliydi. Her zaman keyiflenecek bir şey bulur, bunu çevresindekilere de hissettirirdi. Türküler söyler, oyunlar oynar, keyiflenirdi. Uludağ'ın çevresinde hayat süren Yörüklerin maceralarını anlatır, keyiflenirdi. Başındaki fırtınaları şimdi serinliğinde dindirdiği yaylaların, 700 sene önce Ertuğrul Gazi'ye ve oğullarına yurt olmasını anlatır, keyiflenirdi. Türkiye'de Türk milletini yaratığı için Allah'a şükretmekten, secde etmekten, keyiflenirdi. Her şeyden âzade, hür yaşamaktan keyiflenirdi. Her türlü sıkıntısına rağmen Türkiye diye bir devlet var olduğu için keyiflenirdi. Dostlarıyla beraber olmandan, öğrencilere her şeyi izah etmekten, herkese yardım elini uzatmaktan, daima gülümsemekten keyiflenirdi. Her çeşit ısrarına rağmen dünyaya gülüp geçmekten, yaşadığı her günü feleğin bahçesinden çalınmış lezzetli bir meyve gibi görmekten keyiflenirdi.

O, Korkut-Ata'ya mukabil bir Yörük-Ata idi. Millî meselelere dair sohbet etmekten, münakaşa istidadı gösteren sohbetleri de Domaniç Yörükleri arasında anlatılan bir hikâye ile veya hakımanş bir sözle bağlamaktan keyiflenirdi. Böylece konuşulanlar muallakta başıboş kalmaz, mutlaka bir noktaya istinad ettirilirdi. Keyiflenirdi keyiflenmesine ama, ülkeyi sarsan depremlere de âkayd kalmaz, kalbi de titrerdi.

Yıllar önce yurtdışına gönderdiği bir mek-

tubunda Türkiye'deki yozlaşmadan şikâyet ediyordu: Siyaset, eğitim, kültür, sanat yozlaşmakta, dil ağızlarda çürümüş bir sakız gibi gevlemektedir. Nezâket kabalıkla, şamîmiyet riyâ ile, şahsiyet aşağılık duygusuyla tevâzu tekebbürle, kanaat sonu gelmeyen bir hırsla, ahlâk çirkefle, namus rezâletle, prensip savrukluyla, kalenderlik berduşlukla, helâl haramla, ülkü futbolla, sanat ibtizâlle yer değiştirmektedir. Ramazan akşamları televizyonda görülen meddah bile, artık meddahlık yerine lâubalilik etmektedir. Toplumun istisnasız bütün değerleri çürütülmekte, devlet bütün kurumlarıyla çökertilmektedir. "Ağabey" diye başlayan mektubunda, Türkiye'de artık yeni bir hayatın yaşandığından, adı konulmamış "kitapsız bir dinin esigine" gelindiğinden bahsederek ağhyordu. Hiçbiri-miz bize verdiği akıntılarına rağmen inancımızı bu "kitapsız dine" sedâ etmedik, bu "kitapsız dinin" insanlara revâ gördüğü hayvan sürüsü gibi yaşamak tarzını benimsemedik. Benimsemedik ama, bize aitt olduğuna düşündüğümüz kendi köşemizde bile esir edildik. Benimsemedik, fakat ruhumuzu bu "kitapsız dinin" sâlikleri, mezhep imamlarının emriyle dâra çektiler. Benimsemedik ama, bizi de herkes gibi, sonunu bu "kitapsız dinin" mezhep imamlarının dahi bilmediği bir uğursuz yolculuğa çıkardılar.

İşte Yörük-Ata, bizi bu uğursuz yolculukta yalnız bıraktı. Yağız atını kendi yaylasına, "âsüde bir bahâr ülkesine" doğru sürdü, gitti. Şimdi o, meşe ağacının serin gölgesinde ruhunu kurtarmanın keyfini sürüyor. Eyvah bize!..

O, sâhibü'l-hayrât ve'l-hasenât idi. Sâhibü'l-hamîyyet ve'l-milliyet ve'd-devlet idi. Sâhibü'l-haysiyet ve'l-şahsiyet idi. Kısaca o, sâhibü'l-hikmet ve'l-HİMMET idi.

(Şuayb KARAKAŞ)